

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 175/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ zastúpeného Advokátska kancelária Mikáči s. r. o., Steinov dvor 2, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co 56/2019 z 27. októbra 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo 58/2022 z 28. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 1. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15Co 56/2019 z 27. októbra 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9Cdo 58/2022 z 28. februára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred, oddelenia vyšetrovania Banská Bystrica (ďalej len „vyšetrovateľ“) uznesením ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 z 21. júna 2004 začal podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie a trestne stíhal podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku aj sťažovateľa ako obvineného pre trestný čin

založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1 a 5 Trestného zákona.

3. Okresný súd Trnava uznesením sp. zn. Tp 122/2004 z 25. júna 2004 rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku [z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku]. Na základe sťažnosti podanej sťažovateľom bolo predmetné uznesenie zrušené v celom rozsahu uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 Tpo 64/04 z 2. septembra 2004 a zároveň ním bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku [z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Lehota väzby začala plynúť 22. júna 2004 v čase o 00.30 h a vykonávaná bola v ústavoch na výkon väzby [REDAKOVANÉ]. Výsledkom opakovane podávaných žiadostí sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby bolo vydanie uznesenia (v tom čase) Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 41/04 z 9. júna 2005, ktorým bol sťažovateľ prepustený z väzby, a tiež uznesenia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „ÚŠP“) sp. zn. Pš 319/04 z 10. júna 2005, ktorým bol sťažovateľ podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku 10. júna 2005 prepustený na slobodu. Dôvodom bolo, že u sťažovateľa zanikli dôvody väzby.

4. Sťažovateľ následne návrhom z 15. februára 2010 na zastavenie trestného stíhania žiadal, aby vyšetrovateľ zastavil trestné stíhanie proti jeho osobe. K zastaveniu trestného stíhania sťažovateľa došlo uznesením ÚŠP č. k. VII/1 Gv 252/09-3900 z 18. októbra 2011 (ďalej len „uznesenie o zastavení trestného stíhania“), a to z dôvodu, že bolo nepochybné, že skutky nespáchal sťažovateľ. Vo vzťahu k uzneseniu o zastavení trestného stíhania sťažovateľ poukázal na to, že pri jeho doručovaní vznikli obštrukcie, keď predmetné uznesenie síce nadobudlo právoplatnosť 11. júna 2012, no bolo mu doručené až 24. októbra 2012. V tejto súvislosti tiež uviedol, že uznesenie o zastavení trestného stíhania mu bolo doručované na adresu jeho trvalého bydliska, kde sa však dlhodobo nezdržiaval, napriek tomu, že vo vyšetrovacom spise bola uvedená (viac ako 7 a pol roka) iná adresa na doručovanie písomností sťažovateľovi.

5. V nadväznosti na už uvedené skutočnosti týkajúce sa väzobného stíhania sťažovateľa tento 17. októbra 2014 podal na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) žiadosť o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe [podľa § 15 ods. 1 a v nadväznosti na § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“)].

6. Následne sa sťažovateľ žalobou o zaplatenie náhrady škody vo výške 284 712 eur s príslušenstvom doručenou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 15. apríla 2016 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal ministerstvo ako žalovaného uhradiť sťažovateľovi predmetnú sumu ako náhradu škody (pozostávajúcu z ušlého zisku vo výške 73 324 eur, skutočnej škody v sume 161 388 eur a nemajetkovej ujmy 50 000 eur).

7. O žalobe okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 4C/46/2016 zo 16. novembra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým ju zamietol v celom rozsahu na základe ministerstvom ako žalovaným vznesenej námietky premlčania nároku sťažovateľa na náhradu škody. Sťažovateľ sa však bránil tým, že nebol bezpečne ustálený začiatok plynutia premlčacej lehoty ako momentu určujúceho jeho vedomosť o vzniku škody v súvislosti s jeho väzobným stíhaním. Proti rozsudku

okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ním rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). O dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením, ktorým ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam namietal ich arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť a svojvôľu, čo sa týka vysporiadania sa s posúdením zásadných skutkových zistení a prijatých právnych záverov týkajúcich sa námietky premlčania nároku sťažovateľa na náhradu škody. Argumentoval, že z dôvodu nesprávneho doručovania uznesenia o zastavení trestného stíhania (pretože mu bolo doručované na adresu trvalého bydliska, kde sa nezdržiaval, a nie na inú adresu uvedenú vo vyšetrovacom spise) mu nemohla začať plynúť lehota na podanie žaloby na náhradu škody v čase, ako uviedli vo veci konajúce súdy. Dodal, že na túto inú adresu uvedenú vo vyšetrovacom spise mu boli zo strany orgánov činných v trestnom konaní aj v priebehu celého trestného konania doručované všetky písomnosti. Poukázal na to, že súdy nemali na základe vykonaného dokazovania bezpečne ustálený začiatok plynutia premlčacej lehoty ako momentu určujúceho vedomosť sťažovateľa o vzniku škody v súvislosti s jeho väzobným stíhaním.

9. Vo vzťahu k vyriešeniu otázky premlčania svojho nároku na náhradu škody argumentoval znením § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (podľa ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, pričom ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia, resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie). V tejto súvislosti namietal riadne a platné doručenie (podľa § 65 ods. 1 a § 66 ods. 1 Trestného poriadku) uznesenia o zastavení trestného stíhania sťažovateľovi. Za arbitrárne považuje, že vo veci konajúce súdy sa jednak spoľahli len na dôkaz predložený žalovaným ministerstvom, ktorým bolo uznesenie o zastavení trestného stíhania sťažovateľa s vyznačenou právoplatnosťou k 11. júnu 2012, a tiež že sa odvolali, čo sa týka určenia momentu začatia plynutia premlčacej doby, na vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa urobené na pojednávaní 16. novembra 2018, na ktorom vraj na otázku okresného súdu nespochybnil nadobudnutie právoplatnosti tohto uznesenia a ani dátum jeho právoplatnosti. Tu opakovane poukázal na to, že uznesenie o zastavení trestného stíhania síce nadobudlo právoplatnosť 11. júna 2012, avšak sťažovateľovi bolo doručené až 24. októbra 2012, a teda od tohto dátumu sa mala podľa sťažovateľa počítať 3-ročná lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody. Dodal, že opakovane v konaniach pred okresným súdom aj krajským súdom pritom namietal, že uznesenie o zastavení trestného stíhania mu nikdy (a to ani postupom náhradného doručenia, tzv. fikciou doručenia) nebolo doručené pred 24. októbrom 2012. Za okamih, keď sa sťažovateľ dozvedel o škode, je preto podľa jeho názoru potrebné považovať to, kedy mu bolo uznesenie o zastavení trestného stíhania zákonným spôsobom doručené, teda 24. októbra 2012, pretože až od tohto momentu ho mal vo svojej dispozícii.

10. Ďalej uviedol, že krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal na prílohu k jeho listu zo 16. októbra 2012 (išlo o jeho žiadosť z 25. júla 2012 o zaslanie uznesenia o zastavení trestného

stíhania s vyznačenou doložkou právoplatnosti) a dospel k záveru, že najneskôr uvedeného dňa musel mať sťažovateľ vedomosť o zastavení trestného stíhania. To však podľa neho nijakým spôsobom nepreukazuje jeho bezchybné doručenie. V tejto súvislosti argumentoval, že relevantným dôkazom o riadnom doručení by bezpochyby bola pripojená doručenka.

11. Tiež namietal arbitrárnosť spočívajúcu v postupe súdov, keď tieto (primárne však okresný súd) odmietli vykonať ním navrhnuté dôkazy (vyžiadaním si vyšetrovacieho spisu), ktoré boli podľa sťažovateľa významnými pre zistenie rozhodných skutočností. V tejto súvislosti namieta, že pochybenie okresného súdu v tejto otázke nenapravil odvolací a ani dovolací súd. Krajskému súdu vyčíta nesprávnosť jeho konštatovania, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie. Namieta, že neprihliadol na jeho argumentáciu týkajúcu sa nesprávneho doručovania uznesenia o zastavení trestného stíhania. Najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu vytýka, že odmietol ním podané dovolanie aj napriek skutočnosti, že nedošlo k vykonaniu navrhovaného dôkazu, ktorý mal pre posúdenie veci zásadný význam, a tým bol sťažovateľ postavený do nevýhodnejšej pozície oproti žalovanému, teda že v dôsledku nesprávneho procesného postupu sťažovateľ utrpel ujmu na svojich právach. Dovolací súd podľa sťažovateľa konal arbitrárne, keď si osvojil odvolacím súdom nedostatočne zistený skutkový stav a bližšie neskúmal neodôvodnený procesný postup nižších vo veci konajúcich súdov pri odmietnutí vykonania navrhovaného dôkazu.

12. Napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu tiež vytýkal, že sa vo svojich záveroch formalisticky stotožnil s právnou a skutkovou argumentáciou prijatou v rámci odvolacieho konania (a tiež aj v konaní pred okresným súdom). Argumentuje, že dovolací súd prevzal bez riadneho skúmania tieto právne závery, v dôsledku čoho jeho dovolanie odmietol.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

14. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vzhľadom na dátum doručenia písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa (3. apríla 2023) zachovaná.

15. Sťažovateľ napadnutému rozsudku vytýka jeho arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť a svojvôľu, čo sa týka vysporiadania sa s posúdením zásadných skutkových zistení a prijatých právnych záverov týkajúcich sa námietky premlčania nároku sťažovateľa na náhradu škody, že sa v rámci jeho odôvodnenia krajský súd nedostatočným spôsobom vysporiadal s ním predloženou argumentáciou. Proti napadnutému rozsudku však sťažovateľ podal aj dovolanie (o ktorom najvyšší

súd rozhodol napadnutým uznesením), v ktorom s poukazom na dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP namietal tiež arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť tohto rozhodnutia.

16. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sa ústavný súd oboznámil aj s obsahom sťažovateľom podaného dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu (ktorého hlavné a podstatné argumenty najvyšší súd zahrnul do napadnutého uznesenia – konkrétne v bodoch 3 až 3.3.). Sťažovateľ v podanom dovolaní namietal jednak nevykonanie ním navrhnutého dôkazu (pripojením vyšetrovacieho spisu), ktorým by bolo jednoznačne preukázané riadne a platné doručenie uznesenia o zastavení trestného stíhania, a tiež že sa súdy spoliehali len na vyznačenú doložku právoplatnosti. Zároveň v ňom argumentoval tým, že tento záver podporili vyjadrením jeho právneho zástupcu na jedinom pojednávaní konanom pred okresným súdom, keď tento nespochybnil jednak právoplatnosť tohto uznesenia a ani dátum jeho právoplatnosti. Tiež poukazoval na to, že mu toto uznesenie nebolo doručované na správnu adresu a že sa až rok po jeho vydaní dozvedel o zastavení trestného stíhania proti svojej osobe. Aj v dovolaní poukázal na to, že za jediné účinné a zákonné doručenie považuje 24. október 2012.

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z uvedeného teda vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnej časti predniesol argumenty v zásade totožnej povahy s argumentáciou uplatnenou v podanom dovolaní. Bez potreby opätovného citovania jednotlivých pasáží napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia (hoci ním dovolanie sťažovateľa odmietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa ústavne udržateľným spôsobom zaoberal.

19. Berúc do úvahy závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom v podstatnej časti opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto smere bola právam sťažovateľa ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

20. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti preto ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

21. Sťažovateľ svoje námietky vzniesol aj proti odôvodneniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým dovolací súd odmietol ním podané dovolanie [prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP]. Najvyšší súd dovolanie odmietol s poukazom na § 447 písm. c) CSP.

22. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne tak aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam. Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (I. ÚS 106/2023).

23. Zároveň ústavný súd pripomína, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa (I. ÚS 604/2023).

24. Ústavný súd v medziach svojich právomocí vykonal prieskum dôvodov rozhodnutia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom namietaných práv. Posudzoval ústavnú súladnosť interpretácie relevantnej právnej úpravy a ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

25. S poukazom na závery odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd uvádza, že dovolací súd sa (najmä) na stranách 10 až 13 napadnutého uznesenia venoval argumentom uvádzaným sťažovateľom v podanom dovolaní. Ústavný súd však jeho závery na tomto mieste nebude detailne uvádzať, pretože sú sťažovateľovi dostatočne známe. Najvyšší súd v odôvodnení (s odkazom na závery nálezu ústavného súdu) jasne poukázal na to, že skutočnosť, že prvoinštančný a následne ani odvolací súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené účastníkom súdneho konania nemôže sama o sebe viesť k záveru o porušení jeho práv. S odkazom na bod 8 odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že tento sa dostatočne jasne a presvedčivo vysporiadal s námietkou sťažovateľa o nevykonaní ním navrhnutého dôkazu a svoj záver o jeho nadbytočnosti aj riadne odôvodnil (V predmetnom bode odvolací súd ustálil, že premlčacia doba plynula sťažovateľovi od momentu, keď sa dozvedel o škode. A z obsahu spisu ustálil, že sťažovateľ tak najneskôr 25. júla 2012, teda keď žiadal listom o zaslanie uznesenia o zastavení trestného stíhania s vyznačenou doložkou právoplatnosti, mal vedomosť o zastavení trestného stíhania a pre prípad, že mu v súvislosti s väzobným stíhaním vznikla škoda, mal týmto okamihom aj vedomosť o jej vzniku, keďže mal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých je možné odvodiť vznik ujmy určitého druhu a rozsahu.).

26. Ústavný súd zároveň v súvislosti s dôvodom uplatnenia si náhrady škody sťažovateľom (teda z dôvodu jeho väzobného stíhania) poukazuje na znenie § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (podľa ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, pričom ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia, resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie) a uvádza (ako to nakoniec uviedol už okresný súd), že v prípade rozhodnutia o väzbe nedochádza k zrušeniu tohto rozhodnutia, ale právo na náhradu škody (resp. nárok naň) v tomto prípade sťažovateľovi vznikol na základe zastavenia trestného stíhania proti nemu (keď sa dozvedel o škode). Teda z toho vyplýva, že v prípade sťažovateľa nebolo podstatné doručenie samotného rozhodnutia – uznesenia o zastavení trestného stíhania, ale to, kedy sa o tomto zastavení trestného stíhania dozvedel. A tento

okamih stanovili súdy na 25. júl 2012. Na tomto mieste zároveň ústavný súd dáva do pozornosti aj tú skutočnosť (na ktorú poukázal aj odvolací súd a ako vyplýva aj zo sťažovateľom uvedeného prehľadu konania), že sťažovateľ v danom prípade nepostupoval ani v súlade s dodržaním zásady *vigilantibus iura scripta sunt*. K uvedenému záveru ústavný súd dospel, zhodnotiac samotný procesný postup sťažovateľa v tejto veci, keď tento namieta časový posun v otázke uplatnenia si jeho práva v rozmedzí približne 4 mesiacov (rozdiel medzi vyznačenou právoplatnosťou uznesenia o zastavení trestného stíhania k 11. júnu 2012 a doručením mu tohto uznesenia 24. októbra 2012), avšak na ministerstvo podal žiadosť o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe až 17. októbra 2014 (teda s odstupom približne 2 rokov od dátumu, od ktorého samotný sťažovateľ odvodzuje začiatok plynutia lehoty) a samotnú žalobu následne podal až 15. apríla 2016 (teda až rok po márnom uplynutí 6-mesačnej lehoty od podania žiadosti ministerstvu). Dovolací súd sa v tejto otázke priklonil k záveru o nadbytočnosti vykonania ďalšieho navrhnutého dokazovania, a to práve s poukazom na to, že pre právny záver o premlčaní práva sťažovateľa postačoval záver, že sťažovateľ nadobudol vedomosť o škode najneskôr 25. júla 2012, keď sám podal žiadosť o zaslanie uznesenia o zastavení trestného stíhania s vyznačenou doložkou právoplatnosti. A tento záver považuje aj ústavný súd (vzhľadom na už uvedené) za ústavnoprávne udržateľný.

27. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci dovolací súd poukázal na to, že sťažovateľ si uplatnil dovolanie len podľa § 420 písm. f) CSP a neuplatnil dovolací dôvod nesprávneho právného posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 CSP, preto najvyšší súd viazaný obsahom podaného dovolania nemal priestor na prieskum jeho námietok týkajúcich sa nesprávneho právného posúdenia. Poukázal na to, že v rámci dovolania mu neprináleží formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený ani preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a prehodnocovať vykonané dôkazy (takéto preskúmanie skutkových záverov nakoniec neprináleží ani ústavnému súdu v rámci konania o ústavnej sťažnosti).

28. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

29. Po preskúmaní napadnutého uznesenia preto ústavný súd konštatuje, že závery v ňom uvedené sú z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné, najvyšší súd dal relevantné odpovede na dôvody odmietnutia sťažovateľom podaného dovolania. V odôvodnení napadnutého uznesenia ústavný súd nevhliadol také nedostatky, ktoré by ho oprávňovali vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Nie je ho možné označiť za arbitrárne, jeho závery za svojvoľné či ústavnoprávne neudržateľné. Iba v takomto prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

30. Ústavný súd preto opakovane zdôrazňuje, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ tieto jeho závery v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do tejto výsostnej právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (I. ÚS 104/2021). Vzhľadom na uvedené preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu